

DE GEHUWDE EN ALLEENSTAANDE VROUW: TWEE GELIJKWAARDIGE MANIEREN VAN LEVEN

Wanneer we nadenken over Genesis 1 dan staat de schepping van de mens centraal: de mens die geschapen is naar het beeld van God. In Genesis 2 komt het huwelijk ter sprake. Het is echter geweldig te zien dat God eerst duidelijk maakt wat onze eerste roeping is: beelddrager zijn van Gods liefde en zorg door Hem op deze aarde te vertegenwoordigen en beschikbaar te zijn voor Zijn werk. Pas daarna kan in tweede instantie de roeping van een huwelijk volgen. Onze identiteit wordt echter niet door een huwelijk bepaald, maar door de relatie die we met God mogen hebben. Zoals Jezus als tweede Adam ongehuwd was maar toch volledig mens. Hij liet zien wat het betekent een beelddrager van God te zijn. Wat het betekent om in verbondenheid en gehoorzaamheid te leven met onze hemelse Vader. Wat het is om geborgenheid te ervaren. Om je kostbaar en waardevol te voelen, ook al heb je geen partner.

Hij had vervuld leven en biedt ons die in Hem geloven vervuld leven aan. (Johannes 10:9-10).

Vervuld leven, ondanks onvervulde wensen

De schrijver Walter Trobisch schreef in één van zijn boeken dat er: 'vervuld leven bestaat ondanks vele onvervulde wensen.'

Immers: zowel getrouwde als ongetrouwde mensen kennen onvervulde wensen in hun leven!

Nog twee uitspraken hierover:

'Als God ons tot een huwelijk brengt, dan is het goed; neem het van Hem aan. Maar als het Zijn plan is, dat wij ongehuwd blijven, dan wil dit nog niet zeggen, dat ons leven daarom minder mooi moet zijn. Want het mooiste leven is dat, wat God ons laat leven, als wij het tenminste aanvaarden, zoals het tot ons komt.'

'Ieder krijgt van God zijn eigen gave: de één krijgt de gave van het huwelijk, met de voordelen en moeiten daarvan, de ander krijgt de gave van de ongehuwde staat, met de eigen problemen, maar ook met de eigen mogelijkheden daarvan.'

Vriendschap nodig

Toch geldt voor ons allemaal dat we medemensen nodig hebben. Als gehuwden en als (opnieuw) alleenstaanden. God schiep ons immers in betrokkenheid op elkaar, waarbij Hij ons voor elkaar wil gebruiken. We hebben elkaar nodig voor bevestiging, bemoediging, aanvulling en correctie.

Het is dus van belang dat we onder de mensen komen.

Zo doen we mensenkennis op, zo leer je gedachten en gevoelens uit te wisselen en zo wordt je door elkaar gestimuleerd en gevormd.

Ieder mens heeft behoefte aan sociale contacten, maar het vraagt van ons een actieve betrokkenheid.

Het is belangrijk dat je jezelf bent en jezelf leert geven en open staat voor de ontwikkeling van je persoonlijkheid: geestelijk, emotioneel, mentaal, creatief en sociaal. Het is voor je algemene ontwikkeling belangrijk je kennissenkring uit te breiden en nieuwe ervaringen op te doen. Het advies is daarom: voorkom isolement en zoek mogelijkheden om samen met anderen bezig te zijn rondom een activiteit, een hobby of een project. Als je teveel met jezelf bezig bent, kom je aan de ander niet toe.

Je ontvangt vriendschap en liefde, als je eerst zélf vriendschap en liefde leert geven. Je ontvangt een vriend of vriendin als je zelf een goede vriend of vriendin wilt zijn.

Barrières voor de ontwikkeling van hechte vriendschappen zijn bijvoorbeeld:

- Het verwarren van een vriendschapsrelatie met een seksuele relatie.
- Een te vrijblijvende instelling, waarbij je bang bent je te geven uit vrees minder 'vrij' te zijn of om teleurgesteld te worden.
- Vrees voor de consequenties en verantwoordelijkheden die aan een relatie verbonden zijn.
- Onvermogen om je te kunnen uiten, om jezelf te kunnen geven, vaak omdat je niet geleerd hebt hoe dat in de praktijk kan.
- Te beperkte gerichtheid op de ander, waarbij je wel begrip vraagt voor jezelf, maar onvoldoende tijd en aandacht kunt nemen om de ander te begrijpen.
Hoeveel mensen kunnen nog echt luisteren? Met hun oren en hun hart? Praten we niet liever?

Vriendschap vraagt de bereidheid:

- Jezelf te willen geven en hierin het initiatief te nemen.
- De ander te aanvaarden (ongeacht of je het met alles eens bent).
- Rekening te houden met de ander.
- Betrouwbaar te zijn.
- Opbouwend te communiceren.
- De ander tot ontplooiing te laten komen.
- Om te vergeven en opnieuw verder te gaan.

Hoe kunnen getrouwen en ongetrouwen elkaar over en weer helpen en beter leren begrijpen?

Soms wordt over alleenstaanden gesproken alsof die een minderheidsgroep vormen, een zwakke groep, helemaal afhankelijk van de vriendelijkheid en medelevendheid van mensen die niet alleen zijn.'

Dat is de ervaring van Ank, een alleenstaand meisje dat nogal wat grieven tegen haar getrouwde familieleden heeft. Zij kan het bijvoorbeeld niet uitstaan dat die haar nooit bezoeken, maar het wel normaal vinden dat zij iedereen opzoekt. Zelfs haar moeder komt vrijwel nooit bij haar. Ank moet voortdurend in actie blijven om contacten te onderhouden, wil ze niet vereenzamen. Door dat alles is het voor Ank moeilijk haar situatie te aanvaarden.

Marijke ervaart het probleem weer anders. Zij heeft het gevoel dat mensen haar soms uitnodigen uit een zeker plichtsgevoel, 'omdat het zo hoort'. Alsof zij zelf niets aan de relatie met anderen heeft bij te dragen, maar louter de 'ontvangende' partij is.

Toch moeten er manieren zijn waarop alleenstaanden, echtparen en gezinnen elkaar kunnen helpen. Christus spoort ons tot die hulp aan. Hij wil dat we als Zijn volgelingen met elkaar omgaan als leden van één familie. We mogen elkaar opvangen, aanvullen en bemoedigen. Oog hebben voor elkaar en met open hart op elkaar behoeften inspelen. En ook: ons in elkaars situatie proberen te verplaatsen en naast elkaar gaan staan.

Enkele suggesties:

1. Aanvaard de situatie en achtergrond van de ander, ook het getrouwd- of (nog) ongetrouwd-zijn. Geloof dat God in ieder leven anders te werk gaat, maar dat Zijn zorg en liefde voor ieder kind van Hem even groot is. Wees dan ook bereid verantwoordelijkheid tegenover elkaar te aanvaarden en het feit te accepteren dat je elkaar als gehuwden en ongehuwden nodig hebt.
2. Ontwikkel een gerichtheid op de ander, waarbij oog is voor de behoeften van die ander. Zo kan een huisvrouw haar gezellig ingerichte huis met anderen delen en zorgen voor een ontspannen sfeer, waarin mensen zichzelf kunnen zijn. Probeer naast elkaar te staan tijdens momenten van blijdschap en verdriet, hoop en vrees, voldoening en teleurstelling. Help elkaar ook beperkingen te leren aanvaarden en mogelijkheden te ontdekken. Een vrouw met een druk huishouden kan door een alleenstaande vriendin worden gestimuleerd tijd te nemen voor een creatieve cursus, waardoor ze eens wat afstand kan nemen van alle beslommingen binnen het gezin. En een echtpaar kan een alleenstaande zwijgzame vriend helpen zich in gezelschap wat vrijer te voelen en zich meer te geven, hem laten ontdekken dat hij aan het onderlinge gesprek kan bijdragen. Een echtpaar maakt het voor een kinderoppas ook veel gezelliger door hem of haar ook voor het avondeten uit te nodigen.
3. Zoek als alleenstaande naar wegen om jezelf aan anderen te geven. Op die manier voorkomt men het isolement. Ik herinner me hoe een vriend onze twee jongens (toen nog hummeltjes) eens dolgelukkig maakte door met hen naar een dierentuin te gaan en hun het gevoel te geven dat zij op dat moment het meest belangrijk voor hem waren. Ook denk ik graag terug aan gesprekken met alleenstaanden, waardoor ik werd geholpen niet uitsluitend in mijn eigen leefwereld op te gaan. Zij maakten mij deelgenoot van hun wereld, gedachten, werk, vragen, verlangens en interesses.
4. Zoek als echtpaar alleenstaande vrienden en kennissen op. Betrek hen in je leven en laat dat duidelijk blijken.

Liefde en vriendschap komen niet vanzelf, maar vragen tijd, 'verzorging' en aandacht: de inzet van onze hele persoonlijkheid. Liefde moet bewust op de ander worden gericht. Christus heeft gezegd dat we alles wat we uit liefde voor anderen doen, eigenlijk voor Hem doen. Als we bij Hem in de leer willen zijn, gaat Hij ons hierin vormen.

Een open en liefdevol hart zal dan o.m. resulteren in een open huis, waar mensen zich 'thuis' voelen (getrouwden en ongetrouwden). Maar ook in een onbevangen en plezierige omgang met elkaar, waarin alleenstaanden en getrouwden voldoening vinden en een actieve rol spelen.

Het belang van het Lichaam van Christus

Christus noemt zich het Hoofd en maakt hiermee duidelijk dat Hij voor een beperking gekozen heeft: de beperking van onvolmaakte gelovigen die echter in afhankelijkheid van Hem en in de kracht van Zijn Geest het werk mogen uitvoeren dat Hij op aarde begonnen is. Als Hoofd wil Hij het Lichaam, bestaande uit als die mensen die Hem toebehoren, inspireren en gebruiken. Wij mogen Zijn handen en voeten zijn.

Hij wil mensen via ons liefhebben en aanraken. Hij verlangt ernaar dat we willen kijken met Zijn ogen, willen luisteren met Zijn oren, willen handelen waar Hij zou handelen.

Om zó in de wereld te kunnen staan moeten we eerst als Lichaam deze waarheid tot ons door laten dringen en 'gemeenschap' beleven. Dit geldt ook de manier waarop we als gehuwden en alleenstaanden en opnieuw-alleenstaanden met elkaar omgaan.

Christus wil via Zijn Lichaam het werk voortzetten dat Hij begonnen is. Ook in de zorg voor elkaar en zorg voor de wereld.

Hoe denken we over het volgende citaat van Philip Yancey:

'Jezus' plan was het Goede Nieuws toe te vertrouwen aan de handen van onvolmaakte, vaak mopperende mensen. Hij beperkte Zichzelf als het Hoofd van Zijn gemeente. Hij liet het lichaam en de lichaamsfuncties over aan een wonderlijke groep discipelen - en aan u en mij. Jezus' beslissing om als Hoofd van een groot lichaam te functioneren, is bepalend voor onze visie op leed. Het betekent dat Hij ons vaak gebruikt om elkaar te helpen pijn en leed het hoofd te bieden. In zekere zin is pijn iets wat je alleen moet dragen, waar niemand je bij kan helpen. Maar een lichaam biedt een samenhang waarin individuele pijnen opvangen, verzorgd en soms ook genezen worden.'

Om over na te denken / gespreksvragen:

1. In hoeverre is het Lichaam van Christus door ons toedoen gehandicapt en wat kan ons aandeel zijn in de opbouw van de (plaatselijke) Gemeente van Christus?
2. Regelmatig hoor je alleenstaanden zeggen dat ze in hun plaatselijke kerk en gemeente zo weinig ruimte krijgen voor het ontdekken en ontwikkelen van eigen gaven en mogelijkheden. Ze zouden minder serieus genomen worden. Zo wordt je op een pijnlijke manier aan het alleen staan herinnerd.
Hoe ervaren wij dat?
3. Wanneer heeft u als echtpaar voor het laatst een ongetrouwde vriend(in) te eten gehad?
Hoe ga je als alleenstaande om met dit soort uitnodigingen?

Tekst: Marleen Ramaker © 2006 St. Bijbel, Media & Samenleving
